

Lars Jørgen og Nissen.
1954.

For mange Aar siden leve:
de der en gammel Bedstemor.
Hun var et Søndagsbarn, og
derfor kunde hun se meget,
som andre ikke kunde se.
Hun havde en lille Sønnesøn,
der ogsaa var et Søndagsbarn,
og han het Lars Joergen. Den
lille Dreng var Bedstemorens
Hjertebarn, ikke alene fordi han
var en dejlig Dreng; men fordi
han var et Søndagsbarn. "I skal
se," sagde hun, "han skal
nok drive det vidt, det kan
jeg allerede se paa ham, og
hvorfor skulde han ikke det,
han har jo en bløt Far og en
iallmindelig dygtig Mor!"

Fra Lars Jørgen var helt lille, fik han lov til hver Juleaften at sætte Gød paa Loftet til Nissen. Hans Far og Mor traede ikke paa Nissen; men de syntes, det var en stor gammel Tradition; men Lars Jørgen var klogere, for han kunde nemlig

se Nissen, og de begyndte at tale og lege sammen, og det kunde de Lars Jørgen godt lide. Naar han fortalte, at han og Nissen legede saa godt sammen, la hans Mor bare og regnede med, at det var hans Fantasi.

Imidlertid blev Lars Jørgen saa stor, at han gik i Skole. Det var lige op til jul, og i et Frikværter var Lars Jørgen oppe

paa Loftet hos sin Ven. "Har I det sjovt i Skolen?" "Springt Nissen. Ja, det kan du tro, vi har, for Far er altid i godt Humør, og han forstaar at snakke med os, saa vi kan godt lide at gaa i Skole." "Kan du ikke sage mig med? Jeg skal nok tage Høen af, saa ved du jo, at det kun er Søndagsbørn, der kan se mig." Lars Jørgen syntet, at det kunde være sjovt at gaa Nissen med, og han lod ham løbe med ind til Tiimen. Til at begynde med forholdt Nissen sig rolig; men Lars Jørgen kunde ikke lade være med at se efter ham, naar han spadserede mellem Bordene. Hans Far mærkede nok, at han var lidt stopt; men det lagde han ikke særlig Vægt paa. Pludselig fløj der et snarst Lomme-

forblede fra en Drengeskulle
hen til Pigerne, hvor det puds-
de Væsen paa en Pige, der havde
langt Væse. Alle stirrede. Lars
jørgen lo, for han kendte se, at
det var Nissen, der løb med
det.

"Det var da mer-
keligt," sagde
Lars Jørgens Far,
"er der Vinduer
aabne? Og at
Kommetorblede
lige kunde ramme
me en Væse, der trængte til
det." Da Klassen igen var faldet
til Ro, raabte en Dreng pludselig:
"Hv, lad være!" "Hvad er der?"
sprang Læreren. "Det er Peter,
der trækker mig i Haaret." "Høj!"
raabte Peter. "Jeg har slet ikke
rørt mig." Far saa hen paa
Lars Jørgen og saa, at han skry-
ggede, han blev bled over, at

der var noget usædvanligt,
og at Lars Jørgen enten vid-
ste noget eller saa noget.
Han spurgte, hvad det var,
men Lars Jørgen bare lo at
det hele. Pludselig fløj Læreren
Butterfly gennem Løften og satte
sig fast paa en Piges Krave, da
lo hele Klassen, for nu var de
alle klar over, at der var Fest
i Gaden. "Lad os nu gaa at
vide, hvem der laver alt dette,"
sagde Læreren. "Ja," sagde Lars
Jørgen, "hvis du ikke vil blive
vred paa ham." Det lovede han,
og Lars Jørgen bad ham, d. v. s.
Nissen, om at tage Huen paa,
saa alle kunde se ham.
For at hele Klassen kunde gaa
den lille Nisse at se, kravlede
han op paa Katederet og satte
Huen paa. Nu kunde de alle
se ham, og Børnene raabte:

"Hurra, det er julemessen",
og Lars Jørgens Far maatte
nu indrømme, at Lars Jørgen
havde Ret, naar han fortalte
en hel Del om den lille Nisse.

Nissen ønskede ~~den~~ alle en glæde,
deltøj jul og jeg vil gøre det sam-
me.